

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXXII. In quo de sexto bonorum genere, quibus oblectari potest
voluntas agere incipit, qualia ea sint demonstrat, primamque eorum facit
diuisionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

minas adificatur utilitates. Quarum prima
 est, quod magnificat & exaltat Deum.
 Secunda est quod ipsa quoque anima se-
 ipsam exaltat. Bisariam enim Deus in a-
 nima exaltatur. Primo modo, quando
 ipsa cor suum voluntatisque suae gaudium
 & delectationem ab omni eo, quod
 Deus non est, separat & abstrahit, vt
 illum totaliter in Deum transferat. Quod
 significare voluit Dauid dicens: *Accedat
 homo ad cor altum, & exaltabitur Deus.*
 Eleuato siquidem super omnia corde,
 exaltatur etiam anima super omnia illa.
 Et quoniam sic faciendo, in solo Deo
 cor reponitur, exaltatur etiam & mag-
 nificatur DEVS ipse, praestantiam
 & magnitudinem suam animae patefa-
 ciendo: in hac enim gaudij delectationis-
 que in Deum subleuatione, praebet Deus
 animae testimonium, quoniam ipse sit.
 Quod nequaquam fit, nisi gaudium, &
 consolatio voluntatis in rebus vniuersis
 euacuetur. Sicut etiam hoc per Dauid
 Dominus dixit. *Vacate, & videte, quo-
 niam ego sum Deus.* Et iterum ait. *In terra
 deserta, & inuisa, & iniquosa, sic in sancto ap-
 parui tibi, vt viderem virtutem tuam, & gloriam
 tuam.* Cum ergo verum sit exaltari Deum
 dum gaudium in separatione ab omni-
 bus rebus constituitur, multo exaltabi-
 tur amplius, illud ab istis mirabiliori-
 bus separando ac diuellendo (cum sub-
 limioris sint illarum entitatis, eò quod su-
 pernaturales sint) vt in eum solum trans-
 feratur; quamobrem illas relinquendo
 vt gaudium & delectatio in solo Deo
 reponatur, maior Deo gloria excel-
 lentiaque attribuitur quam illis; quo e-
 nim quis plura maioraque propter alium
 despicit, tanto plura illi facit, & exal-
 tat. Praeterea secundo modo exaltatur
 Deus, voluntatem ab isto operum gene-
 re separando, & abstrahendo. Quia

quò magis credimus Deo, fideliusque
 sine testimoniorum ac miraculorum
 adminiculis obsequimur, eò amplius ab
 animà exaltatur: plus enim de Deo credit,
 quam signa & portenta illi persuadere
 possent.

Secunda utilitas, animae nimirum sub-
 leuatio seu sublimatio ideo euenit, quia
 voluntatem ab vniuersis testimonijs si-
 gnisque apparentibus separando & elon-
 gando, ad purissimam hanc subleuatur,
 & euehitur, quam illi in gradu multo in-
 tentiori infundit & adauget Deus, si-
 mul etiam vberius illi alias duas Theolo-
 gicas virtutes, charitatem nimirum & sp̄
 tribuendo. Quà in re sublimissimis Dei
 notitijs obscuro nudoque fidei habitu me-
 diante perficitur, magnam quoque amo-
 ris percipit suauitatem media charitate,
 per quam in nullà alia re oblectatur vo-
 luntas, nisi in Deo viuo. Denique volun-
 tatis satisfactione, spe intercedente per-
 fruitur. Quae omnia admirabile sunt e-
 molumentum, quod directè & essentiali-
 ter ad perfectam animae cum Deo vnio-
 nea confert.

Quarta-
 tione ad
 purissimam
 fidem per-
 ueniat a-
 nima.

CAPVT XXXII.

*In quo de sexto bonorum genere, quibus oblectari
 potest voluntas agere incipit, qualia ea sine
 demonstrat, primamque eorum
 facit diuisionem.*

Quandoquidem scopus, quem in hoc
 nostro opere nobis proposuimus
 est, per spiritualia bona spiritum ad vn-
 ionem vsque diuinam Animae cum Deo
 dirigere; nunc quando in hoc sexto bo-
 norum genere de spiritualibus bonis, quae
 maximè negotium istud promouent, no-
 bis differendum est, operae pretium erit,
 vt tam ego, quam Lector peculiarf

Scopus au-
 thoris in-
 hoc opere.

Y 2 atten-

B.

Mannis
 Cruce

Opera
 Mystica

NIT

124

*Petit Au-
thor singu-
larè in istis
legèdis ne-
scutionè,
& quare:*

attentionè considerationem nostram huc
conuertamus. Est quippe res omnino
certa, quod ob exiguam quorundam sci-
entiam, plures spiritualibus rebus, pro sen-
su duntaxat vtuntur, spiritum vacuum re-
linquentes, ita vt vix reperiatur, cui sensi-
bilis gustus seu succus non magnam spiri-
tus partem corrumpat & demoliat a-
quam antequam ad spiritum perueniat,
ebibendo, aridum illum interim & vacu-
um relinquendo.

*Quidnam
per spiri-
tualia bo-
na intelli-
gitur?*

Ad rem itaque nobis propositam acce-
dendo dico, per spiritualia bona, me om-
nia illa intelligere, quæ ad res diuinas, ani-
mæque cum Deo conuersationem, nec
non ad Dei cum animâ communicationem
mouent, & iuuant.

*Spiritu-
alia bona in
duplici re-
peruntur
differen-
tia: Dul-
cia videli-
cet & A-
mara.*

Inchoando itaq; à diuisione per supra-
ma genera factâ, dico spiritualia bona in
duplici differentiâ reperi: quædam videlicet
dulcia & iucunda, alia verò amara & affli-
ctiua, & vnumquodq; istorum generum,
in duas etiâ species seu modos diuiditur:
nam dulcia seu sapida bona, quædam sunt
rerum manifestarum, quæ distinctè intel-
liguntur, alia verò sunt rerum, quæ nec
clarè nec distinctè percipiuntur. Amara
quoque & afflictiua, quædam sunt rerum
manifestarum & distinctarum; alia autem
sunt rerum confusarum & obscurarum.

*Attente est
hac hono-
rè distin-
ctio perpè-
denda ad
librorum
istorum in-
telligentiam.*

Quæ omnia possumus etiam secundum
animæ potentias distinguere. Quædam en-
nim bona in quantum intelligentiæ sunt,
ad intellectum pertinent: alia in quantum
sunt affectus, ad voluntatem: alia verò in
quantum imaginaria sunt, ad memoriam
spectant. Prætermisissis itaque nunc amaris
bonis & afflictiuis, eò quòd ad Noctem
Passiuam pertineant, in qua de illis tra-
turi sumus, prætermisissis etiam dulcibus il-
lis & sapidis bonis, quæ dicebamus confu-
sarum esse rerum, & non distinctarum, vt
de illis vltimo loco agamus, eò quòd ad

noticiam generalem confusam, amoro-
sam, in qua vnio animæ cum Deo celebra-
tur spectent, quam Libro secundo dum
diuisionem apprehensionum intellectus
faceremus, prætermisimus, tractationem
illius in vltimum locum differendo, quod
etiam plene copioseque Libro noctis ob-
curæ præstabimus. Hoc autem loco de il-
lis dulcibus sapidisque bonis, quæ sunt re-
rum manifestarum & distinctarum, tra-
ctabimus.

CAPVT XXXIIII.

*Agitur de spiritualibus bonis, quæ distinctè intel-
lectum memoriamque subire possunt, &
quæ ratione voluntas sese gerere de-
beat circa illorum gaudium,
seu delectationem, e-
docetur.*

Magnus profectò nobis hoc loco
subeundus esset labor, si memo-
riæ, intellectusque apprehensionum mul-
titudinem recensere deberemus, mo-
dumque voluntati, quo sese circa earum
gaudium ac delectationem gerere debeat,
præscribere, nisi hæc de re fusè secundo, &
hoc tertio libro egissemus. Sed quoniam
ibi traditus est modus, quo duz istæ
potentiæ circa illas sese gerere debeant,
vt ad diuinam vnionem tendere possint;
cumque eodem omnino modo expediat
voluntati sese cum gaudio & delecta-
tione ex apprehensionibus istis orto ge-
nere; minimè necessarium est hoc lo-
co apprehensiones istas recensere: satis
si quidem est dicere, quod vbicumque di-
ctum est vt potentiæ illæ, sese à talibus
vel talibus apprehensionibus euacuent,
intelligendum supponendumque esse,
voluntatem quoque illarum gaudio euacuari
debere. Illud etiam quod de memo-
ria & intellectu dictum est, quæ ratione
nempe